

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **H. J.**, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 193/20, Děčín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 11. 2020, č. j. 16 A 123/2020 - 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2018, č. j. 977/DS/2018, JID: 49503/2018/KUUK/Kubr (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán“) ze dne 14. 6. 2017, č. j. MULTM/0038969/17/DOPŘ/JRe (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán rozhodl o tom, že žalobkyně spáchala správní delikt podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda Rapid, reg. zn. X, nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K porušení právní povinnosti stanovené § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu došlo tím, že dne 9. 3. 2017 v čase 13:20 v Litoměřicích v ulici Okružní, stál nezjištěný řidič s výše označeným vozidlem v úseku působnosti dopravní značky IP 12 – Vyhrazené parkoviště s doplňkovým textem „Pro držitele parkovacích karet č. 136-139“, přičemž vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. Popsaným jednáním se nezjištěný řidič vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona

o silničním provozu spáchaného porušením povinnosti podle § 4 písm. c) téhož zákona. Za shora uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl (dále též „napadený rozsudek“). Krajský soud neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence uvedení ustanovení ve výroku, podle nichž byla sankce uložena, ani že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v doplnění odvolání. Přestože rozhodnutí neobsahovala ve výroku odkaz na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který upravuje rozmezí, v němž může být uložena sankce podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, ale pouze odkaz na § 125f odst. 3 téhož zákona, nejedná se o pochybení tak závažného charakteru, aby bylo třeba napadená rozhodnutí zrušit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit rozpětí sankce, která mohla být žalobci uložena. Správní delikt byl řádně kvalifikován jako delikt podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona a rozpětí sankce je uvedeno v témže ustanovení zákona, byť v odst. 5. Současně k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran nevypořádání veškerých odvolacích námitek uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí pouze blanketní odvolání, a ve správním spise žádné doplnění odvolání založeno není, a žalobkyně soudu doručení či podání doplnění odvolání nikterak nedoložila, nezbylo než konstatovat, že žalovaný žádné odvolací námityky vypořádat neopomenul (včetně námitek podjatosti úřední osoby).

[3] K námitce nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že správní orgán učinil kroky ke zjištění pachatele přestupku, pokud se mu snažil doručit výzvu k podání vysvětlení a následně se jej snažil dohledat v záznamech Ministerstva vnitra Slovenské republiky, avšak marně. Neměl tak jinou možnost než věc odložit a zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Totožnou námitkou se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019 - 36. Správní orgán nepochybil, pokud žalobkyni nevyrozuměl o odložení přestupku.

[4] Krajský soud neshledal ani namítanou nesrozumitelnost výroku, jímž bylo konstatováno, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobkyně zde polemizovala nad závěry žalovaného, z nichž údajně není patrné, zda ji žalovaný v napadeném rozhodnutí považoval za osobu, která se tak měla dopustit správního deliktu a zároveň přestupku, resp. zda správní orgán považoval žalobkyni též za řidiče. K tomuto uvedl, že žalobkyně se danou námitkou pouze snažila vyvolat dojem zmatku ve výroku rozhodnutí. Žalobkyně se dopustila správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu.

[5] Neexistenci správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného, kdy měla žalobkyně za to, že její jednání mohlo být posouzeno jako přestupek, posoudil krajský soud tak, že vzhledem k tomu, že k zahájení řízení a dokonce i k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo dříve, než zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nabyl účinnosti, bylo nutné v souladu s § 112 odst. 4 téhož zákona dokončit celé správní řízení dle zákonů účinných v době zahájení správního řízení. K možnosti mimořádného snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky se pak krajský soud vyjádřil tak, že vzhledem k tomu,

pokračování

že žalobkyně v průběhu celého správního řízení tento postup nenavrhovala, ač tak učinit mohla, a s ohledem na skutkový stav, se žalovaný nedopustil pochybení, pokud se v daném případě výslovně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nezabýval možností aplikace tohoto ustanovení.

[6] V rámci posouzení nedostatečného vymezení místa spáchání protiprávního jednání soud konstatoval, že protiprávní jednání řidiče bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno především datem a časem počítaným na minuty, a místo spáchání bylo vymezeno městem a ulicí (doplněno fotodokumentací), přičemž protiprávní jednání spočívalo v zastavení a stání s vozidlem v působnosti dopravní značky IP 12 – Vyhrazené parkoviště s doplňkovým textem „*Pro držitele parkovacích karet č. 136-139*“, ačkoliv vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. Z uvedeného vymezení je patrné, že k záměně za jiné protiprávní jednání by nemohlo dojít.

[7] Žalobkyně uvedla, že jednání řidiče nebylo protiprávní, neboť dle výroku byla žalobkyně uznána vinnou za to, že v čase 13:20 stál neznámý řidič s vozidlem na vyhrazeném parkovišti, tedy jednu minutu, přičemž protiprávní by bylo až stání v délce trvání přinejmenším tří minut. Krajský soud uvedl, že z obsahu spisu je zřejmé, že pořizování snímků vozidla probíhalo v čase od 13:19:40 do 13:30:31, z čehož je patrné, že vozidlo stálo na vyhrazeném parkovišti po dobu delší než dovolené tři minuty dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Nadto dodal, že žalobkyně nikdy netvrdila, natož aby doložila, že byla držitelkou parkovací karty opravňující ji k parkování na dotčeném vyhrazeném parkovišti.

[8] K námitce žalobkyně týkající se protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, krajský soud konstatoval, že touto otázkou se již zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž vyslovil, že předmětný institut není protiústavní. Současně k závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobkyně a jejího zástupce uvedl, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a nikterak se jím nezabýval.

III.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítala, že krajský soud zatížil řízení vadou ve smyslu důvodu kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud nevzal v potaz stěžovatelkou tvrzené doplnění odvolání. Má za to, že řádně předložila tvrzení, že správnímu orgánu doplnění odvolání doručila a označila též důkaz na podporu svého tvrzení. Za těchto okolností byl krajský soud povinen rozhodnout o tom, zda navržený důkaz provede, či nikoliv. Skutečnost, že předmětný důkaz nebyl přílohou žaloby, ač tak stěžovatelka avizovala, nemůže mít vliv na neprovedení tohoto důkazu. Krajský soud měl vyzvat k odstranění vady spočívající v nedodání přílohy žaloby. Navržený důkaz mohl odmítnout jen tehdy, pokud by nařídil jednání, zahájil dokazování, a v tento moment by důkaz nebyl stěžovatelkou dodán.

[10] Stěžovatelka setrvala na námitce nedostatečného vymezení místa protiprávního jednání, jestliže správní orgán konstatoval, že jednání stěžovatelky spočívalo v porušení dopravní značky IP 12, k němuž mělo dojít v ulici Okružní v Litoměřicích. Je přesvědčena, že vymezení přestupku datem a časem spáchání spolu s vymezením místa označením ulice a zpřesněním, že k němu došlo v úseku platnosti značky IP 12, není dostačující. Krajský soud takovýto závěr správního orgánu neměl aprobovat. Naopak měl dospět k závěru, že místo protiprávního jednání musí být označeno dostatečně určitě a nezaměnitelně (např. před domem č. 1). Prostý odkaz na ulici Okružní nedává stěžovatelce žádné nástroje obhajoby, neboť nevymezuje, kde přesně vozidlo stálo za situace, kdy ne všechna parkovací místa v dané ulici podléhají platnosti značky IP 12.

Polemizuje přitom s možným chybným úsudkem správního orgánu stran protiprávního jednání. Zároveň je přesvědčena, že rozhodnutí soudu je vadné proto, že soud zaměňuje popis protiprávního jednání s vymezením místa skutku (kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

[11] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgány nesprávně právně kvalifikovaly porušení právní povinnosti a absenci protiprávnosti jednání. Podřadily jej totiž pouze pod § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který stanoví toliko obecnou povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, ačkoliv vytýkané jednání (neoprávněné stání na vyhrazeném parkovacím místě) je však zakázáno v § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Porušení zákazu stání na vyhrazeném parkovacím místě se může dopustit jen ten, kdo porušil § 27 odst. 1 písm. o) silničního zákona, což stěžovatelka nebyla, jelikož jí takové obvinění nebylo sděleno. Pokud by o takovém obvinění věděla, zjistila by, že nepřesahuje-li takové stání tři minuty, není protiprávní a v daném smyslu by se hájila. Právní kvalifikace tedy byla nedostatečná a krajský soud měl posuzovat, zda správní orgán rozhodoval správně o porušené právní normě. Nadto konstatování soudu o udržování protiprávního stavu po dobu jedenácti minut je „*bezprecedentním porušením presumpce neviny*“, jelikož není možné, aby soud uvedené konstatoval, pokud správní orgán rozhodl, že jej udržovala jednu minutu. Dle názoru stěžovatelky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, případně krajský soud nesprávně posoudil právní otázku (kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.).

[12] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka, respektive její zástupce, vyjádřili nesouhlas s vyvěšováním jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 16. 3. 2018 a na své vyjádření k žalobě. Se závěry krajského soudu se plně ztotožnil.

IV.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[17] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75).

pokračování

[18] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostal. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Krajský soud v projednávané věci své závěry dostatečně zdůvodnil, z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Uvedl, z jakého důvodu nezohlednil, resp. ani nemohl zohlednit stěžovatelkou avizované doplnění odvolání. Ačkoliv stěžovatelka tvrdila, že doplnění odvolání správnímu orgánu doručila, tato svá tvrzení nijak nepodložila. V rámci soudního řízení ani jiným způsobem neprokázala, že by blanketní odvolání v rámci správního řízení doplnila. Krajský soud se s tímto v napadeném rozsudku stručně, avšak zcela dostatečně vypořádal. Uvedl, že s ohledem na uvedené mu nezbylo, než konstatovat, že správní orgán nepominul vypořádat žádné námitky včetně údajné námitky podjatosti oprávněné úřední osoby. V projednávané věci spočívalo důkazní břemeno na stěžovateli. Dovolávala-li se tato na podporu svých tvrzení určitých listin, byla povinna je k žalobě přiložit. S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka důkaz nepředložila, krajský soud jej ani nemohl provést. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o vadu podání, neměl důvod stěžovatelku vyzývat k odstranění vad tohoto podání. Nadto musí Nejvyšší správní soud poznamenat, že tvrzené doplnění odvolání stěžovatelka nedoložila ani v rámci kasačního řízení, ačkoliv tak v kasační stížnosti opět avizovala.

[19] Stejně tak nepřisvědčil Nejvyšší správní soud ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu, že krajský soud řádně neposoudil otázku, zda správním orgánem vytykané protiprávní jednání představovalo porušení právě té normy, kterou správní orgán vymezil ani nesprávněmu právnímu posouzení věci. Stěžovatelka zde namítla, že správní orgány uvedly toliko pouze odkaz na obecný § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, aniž by dále specifikovaly, že jednáním řidiče byl porušen § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Pokud by věděla, že ji správní orgány z tohoto porušení obviňují, v daném smyslu by se hájila. K tomu krajský soud krátce uvedl odkazem na § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, že protiprávního jednání se dopustí ten, kdo zastaví a stojí na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno. To neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Doplnil, že z obsahu spisu a předložené dokumentace je zcela zřejmé, že vozidlo stěžovatelky stálo na vyhrazeném parkovišti po dobu delší než dovolené tři minuty dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, a to v čase od 13:19:40 do 13:30:31.

[20] Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje. Ačkoliv je vypořádání této žalobní námitky ze strany krajského soudu stručné, je s ohledem na popis skutku jednoznačně patrné, za jaké jednání řidiče vozidla byla stěžovatelka potrestána. Správní orgány sice v rozhodnutí neuvedly všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu, kterou stěžovatelka porušila, avšak z popisu tohoto skutku je zřejmá skutková podstata přestupku, tedy jakou normu porušil nezjištěný řidič vozidla, jehož provozovatelem je stěžovatelka. Nejvyšší správní soud již opakovaně shledal jako dostatečné, pokud správní orgán uvedl pouze slovní vyjádření příslušného porušeného ustanovení (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, nebo rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 - 37, ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 As 272/2017 - 31, nebo ze dne 7. 12. 2021, č. j. 10 As 13/2020 - 39). V projednávané věci je ze slovního popisu bez jakýchkoliv pochybností jasné, že nezjištěný řidič zastavil a stál s vozidlem v čase zhruba od 13:20 (po dobu asi 11 minut, jak vyplývá ze správního spisu) v místě vyhrazeném pro držitele parkovací karty č. 136-139, aniž by byla ve vozidle na viditelném místě taková karta umístěna [tj. porušil povinnost dle ve výroku uvedeného § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit se dopravními značkami, v daném případě dopravní značkou IP 12 – Vyhrazené parkoviště s doplňkovým textem „Pro držitele parkovacích karet č. 136-139“]. Současně porušil konkrétní povinnost zákazu zastavení a stání v místě, které je

příslušnou dopravní značkou označeno jako vyhrazené parkoviště dle § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona].

[21] Ani námitce o konstatování „*bezprecedenčního porušení presumpce neviny*“, pokud krajský soud ve správním spise vyčetl, že protiprávní jednání trvalo od 13:19:40 do 13:30:31, ačkoliv v odůvodnění správních orgánů je uveden pouze čas, kdy se hlídka městské policie o tomto protiprávním jednání dozvěděla, Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Skutečnost, že správní orgány uvedly pouze čas, kdy se o protiprávním jednání dozvěděly, automaticky neznamená, že se jedná o okamžik jak započetí tak i ukončení protiprávního jednání. Ze správního spisu je evidentní, jak dlouho (minimálně) protiprávní jednání trvalo, přičemž nelze označení „v čase 13:20“ považovat za trvání přestupku v délce pouze jedné minuty. Přestože by bylo vhodné uvést ve správních rozhodnutích celkovou zjištěnou délku trvání protiprávního jednání, nejedná se o vadu, na jejímž základě by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit (opačný závěr by byl přehnaně formalistický). Nejvyšší správní soud tak má za to, že časové rozmezí, kdy se stěžovatelčino vozidlo nacházelo v působnosti značky IP 12, je dostatečně vymezeno a podloženo přiloženou fotodokumentací ve správním spise, a tato skutečnost tak není sporná. Krajský soud má při svém rozhodování k dispozici i správní spis, přičemž má možnost z něj vycházet. Při svém rozhodování se neodchýlil od závěrů správních orgánů.

[22] K námitce nedostatečného vymezení místa protiprávního jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že se plně ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Protiprávní jednání řidiče je ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně vymezeno jak časem, tak datem, přičemž jako místo byla označena ulice Okružní, město Litoměřice, kdy protiprávní jednání spočívalo v zastavení a stání s vozidlem v působnosti dopravní značky IP 12 „vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „*Pro držitele parkovacích karet č. 136-139*“, ačkoliv vozidlo nebylo parkovací kartou označeno. Už jen samotné vymezení „*pro držitele parkovacích karet č. 136-139*“ je v dané ulici způsobilé přesně určit místo, kde k tomuto jednání došlo. Jedná se o čtyři konkrétní vyhrazená parkovací místa v ulici, která není možné jakkoliv zaměnit za případná další vyhrazená parkovací místa na téže ulici. Uvedené je nadto podloženo i fotodokumentací, z níž je patrné, kde stěžovatelčino vozidlo stálo (bez parkovací karty). Z tohoto kombinovaného vymezení protiprávního jednání řidiče je zřejmé, že k záměně za jiné protiprávní jednání dojít nemohlo a ani nemůže. Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že krajský soud zaměnil popis protiprávního jednání s vymezením místa skutku. Stejně tak nelze přijmout jeho polemiku stran možného chybného úsudku správního orgánu, jelikož má Nejvyšší správní soud za to, že je místo protiprávního jednání vymezeno zcela přesně bez nejmenších pochyb.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti

[25] Závěrem k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů na internetu (viz str. 4 a násl. kasační stížnosti) soud v souladu se svou judikaturou uvádí, že „*způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.*“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32). Pokud se advokát „*cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových*

pokračování

jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019 - 34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: „K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem tébož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.“ Lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30 atp.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu